

Opløsning.

—o—

Jeg skænker gerne Fru Gyrithe Lemche det sidste Ord overfor mig, da jeg mener, at yderligere Diskussion mellem to Mennesker, der ser saa forskelligt paa Diskussionsemnet som hun og jeg, er meningsløs. Det er nemlig selve Sagens Kærne, vi er uenige om. Fru Lemche mener, at med Valgretten skal Kvindesagen først rigtig til at begynde, og jeg mener, at den sluttede i Danmark den Dag danske Kvinder blev Statsborgere — sluttede for at indrulleres mellem de mange andre Sager, som danske Borgere har paa deres Programmer.

Derimod kan jeg nok ønske at gøre et Par Bemærkninger til Redaktionens Artikel „Opløsning“, som stod i „Kvinden og Samfundet“ 30te Oktober d. A. — Den lille Artikel er et passende Led i den Række af mere eller mindre maskerede Angreb paa Fru Munch, som „Kvinden og Samfundet“ har haft lige siden „Landsforbundets“ Dannelse, og den udmærker sig ved at være præget af en mærkelig Begrebsforvirring.

Jeg kalder det nemlig Begrebsforvirring at kalde et Menneske illoyalt, fordi det i en Tale, holdt for at danne en ny Organisation, ikke omtaler allerede eksisterende Organisationer med samme Formaal. Og dobbelt

meningsløst bliver et saadant Forlangende i dette Tilfælde, hvor Fru Munch baade i Aalborg og København stod overfor en Forsamling, som hun maatte forudsætte, alle som én kendte Valgretsforbundets og Dansk Kvindesamfunds Stilling til den internationale Kvindevalgrets Alliance.

Saa kunde man med ligesaa god Ret have kaldt alle os, der i sin Tid agiterte for Stiftelsen af Kvindevalgretsforeninger illoyale, naar vi ikke i vore Indledningstaler fremhævede, at der var to politiske Partier, som havde Kvindevalgretten paa deres Programmer. Den Grund til ikke at ville indmelde sig i de nystiftede Kvindevalgretsforeninger blev ofte under den paafølgende Diskussion hævdet af Socialdemokraterne, men jeg har aldrig hørt dem saa meget som antyde, at de fandt det illoyalt af mig ikke at have omtalt dette Forhold i mit indledende Foredrag.

Fru Munchs Optræden paa førnævnte Møder kunde kun kaldes illoyal, hvis hun havde svigtet et givet Tilsagn om ved de Lejligheder at agiterte for Valgretsforbundet og Dansk Kvindesamfund, eller hvis hun under den paafølgende Diskussion havde givet Svar, som gav et fejlagtigt Begreb om disse Foreningers Stilling til den internationale Kvindevalgrets Alliance, men derpaa findes intet Bevis i Artiklen „Opløsning“, li-

gesom der i samme Artikel heller ikke findes Oplysning om, at Fru Munch baade i Aalborg og København ikke talte *alene* paa egne Vegne men paa den internationale Alliances.

Mrs. Catt ser nødig, at Landsforbundet netop paa dette Tidspunkt opløses uden at afløses af en anden Organisation, og man kan ganske rolig forudsætte, at Mrs. Catt vidste og ved god Besked med, at danske Kvinder stadig gennem andre Foreninger har Forbindelse med den internationale Alliance, selv efter Landsforbundets Ophævelse. Det var ikke en Agitation for de bestaaende Foreninger, Mrs. Catt ønskede, men Dannelsen af en ny i Landsforbundets Sted, og Fru Munchs Tale var afpasset derefter.

Jeg stempler Redaktionens Fortielse af dette Forhold som illoyal, og jeg paataler samtidig dens ulogiske Optræden ved for nogen Tid siden at nægte Optagelse af en Artikel i „Kvinden og Samfundet“ — skrevet af et af Landsforbundets Medlemmer og med Navns Underskrift — med den Motivering, at „Landsforbundet“ var af død, og dets Medlemmers Artikler derfor ikke kunde optages i „Kvinden og Samfundet“ — og saa omtrent samtidig indsende en Artikel til samme „afdøde“ Landsforbunds Blad med Anmodning om Optagelse.

Aalborg, Novbr. 1915.

Johanne Rambusch.

ke ønsker at knytte nogen varig Forbindelse med en Kvinde, hvorfor hun ikke formaar at holde dem fast.

At komme dybere ind paa Forf. Mening med Bogen, lønner sig næppe; dertil synes den for tilfældig, — ligesom Slutningen heller ikke giver nogen tilfredsstillende eller tilstrækkelig begrundet Løsning, der kunde vejlede ved Bedømmelsen.

De to Hovedfigurer er bedst skildrede, medens de øvrige kun danner ret ligegyldig Staffage.

Mathilde Muus: Stilfærdige Kærlighedshistorier. — G. B. N. F. — 176 Sider.

Nette Smaafortællinger med lidt vel almindelig Karaktertegnning. Kun i en enkelt er der Tilløb til noget mere, nemlig i »Kloralforgiftning«, hvor Forf. skildrer en gammel Læges kloge og morsomme Helbredelseskur. Denne Figur er godt set og gengivet, og for denne Fortællings Skyld bør man læse Bogen. Men hvorfor de

kaldes Kærlighedshistorier, ses ikke, thi kun nogle af dem handler om egentlig Kærlighed.

Laura Kieler: Kong Erin. — H. Hagerups Forlag. — 200 Sider.

Charlotte Eilersgaard: Mit Land — Dit Land. — G. B. N. F. — 170 Sider.

Blandt meget andet, som denne Verdenskrig har bragt, er ogsaa en Del Litteratur. Først naturligvis Forsøgene paa de autentiske Beretninger om Aarsagerne til Krigen og om Begivenhederne i de første Dage, som vi finder i de forskellige Landes »Hvid-, Blaa-, Rød-, osv. bøger«. Dernæst de mange videnskabelige Værker efter de bedste Kilder. Derefter disse Værker i populariserede Extrakter. Og endelig de rene Fantastifistre, som Krigen affødte, til hvilke de sidstnævnte to Bøger maa regnes. Grunden til, at disse to her samstilles, er ene og alene den, at de begge, om jeg saa maa sige, falder ind under

den saakaldte Gullaschskat. Thi ellers er de meget forskellige af Indhold og litterær Værdi.

Laura Kieler henvender sig denne Gang til den yngste læsende Ungdom, Dreng og Piger mellem 10 og 13 Aar, og for disse vil hendes Æventyr om Prins Erin, der bliver Konge i sine Fjenders Land, og den lille Prinsesse Margrethes Sorg over denne sin Barndomsvens Troløshed danne det sikre Grundlag for den Optagethed, hvormed de smaa Læsere vil følge Forfatterinden og hendes Helt i det fremmede Land, mens hun opruller for deres Fantasi, hvorledes Prinsen modtages med al mulig Pragt og Pomp og alle tænkelige Æresbevisninger, hvorledes han virker til Gavn for sit nye Land ved at puste Energi i alle sine trevne Undersaatter, hvorledes han lidt efter lidt føler sig selv ene, og kommer til at længes efter sin lille Prinsesse, der ikke har villet følge ham til det fremmede Land, — hvorledes han af-